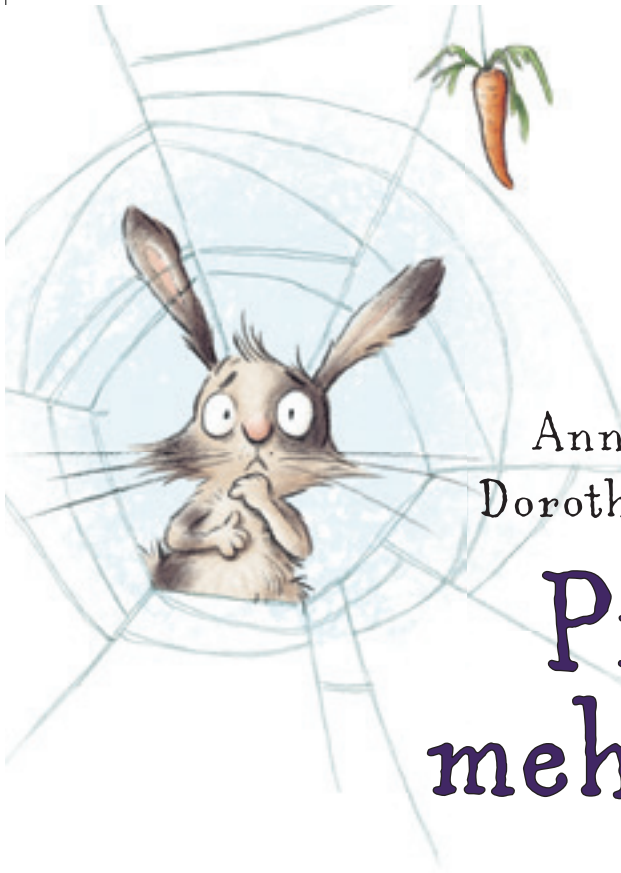

Annette Moser
Dorothee Mahnkopf

Pikku mehiläinen

tai rohkealla ei ole
mitään pelättävää

Kaikille suloisille häiriköille!
Hyvä, että olette olemassa!

1.

Lähes normaali aamu

Päivä, jona pieni kellanruskea pörriäinen törmäsi vanhan pyökin paksuun runkoon ja sai kaiken sekaisin sen lehvistön alla, alkoi aivan normaalisti.

Oli loistava, kultainen loppukesän aamu. Kirkkaana ja raikkaana se nousi metsän ylle. Aurinko lähetti säteitään joka suuntaan tavoittaakseen jokaisen varvun, pensaan ja puun. Se kutitti hereille monia pikkuisia ja suurempia eläimiä, jotka torkkuivat vielä mukavasti pesissään.

Vanhan pyökin asukkaista ensimmäisenä heräsi Krypta. Hämähäkkirouva venytti kahdeksaa jalkaansa ja tiiraili vaaleansinistä taivasta lehtien ja kypsävien pyökinhedelmien välistä. Sitten se hymyili ja alkoi puuhastella ahkerasti kasteisessa verkossaan hiljaa lauleskellen.

”Voi, uijui, ei, miten tämä”, se mutisi, kun löysi jonkin viallisen kohdan koristeellisesta asumuksestaan. Tämän jälkeen se korjasi sen poikkeuksellisen taitavasti.

”Huomenta, naapuri”, mörähti Rindhard, tamminkainen, joka oli juuri ryöminyt ulos kaarnakolostaan. Se tunnusteli sarvillaan aamuilmaa ja siemaisi äänekkäästi kulauksen kastetta. ”Jo näin aikaisin rehkimässä?”

Verrattuna hienostuneeseen, kaunopuheiseen hämähäkkiin, tamminkaisella oli suorasukaisempi tyyli; se ei haaskannut aikaa kohteliaisuuksiin. Sellaiset uuvuttivat sitä, samoin kuin liika työ. Eroavaisuuksistaan huolimatta Krypta ja Rindhard pitivät toisistaan ja arvostivat toisiaan. Ne olivat olleet hyviä ystäviä siitä lähtien, kun olivat muuttaneet samaan viihtyisään oksanhaaraan ja tulleet naapureiksi.

Krypta hymyili tamminkaiselle. ”Milloin muulloin voisi paremmin tehdä työnsä kuin nyt, tässä aamun hiljaisuudessa, hmmm...”

Juuri silloin vanhan pyökin oksien lomasta kuului kirkas ääni:

”Pörröliini, pehmoliini, nukuitkos makeasti?”

Jösse rikkoi aamun rauhan. Se oli nenäkkäin ja äänekkäin kaninpoikasista, jotka elivät pesässä puunjuurakossa. Kun emokani hätisteli poikasiaan kostean

sammaleen läpi aamupesulle, Jösse hyppäsi kontiaisen kukkulalle ja käytti tilaisuutta hyväkseen härnätäkseen Sirua, oravanpoikasta.

Siru, joka oli juuri poistunut pesästään pyökin yläöksilta, vilkaisi alas ärtyneenä ja turkki pörrössä.

”Hei, Siru, uskallatko tulla vaihteeksi alas?”

Jösse härnäsi sitä.

”Tältä kukkulalta voi tehdä mahtavia kuperkeikkoja”, se jatkoi houkutteluaan.

”Voi ei, parempi kuitenkin, ettet edes yritä.

Saat vain pehmoisen pörröhäntäsi solmuun!”

”Odotahan vain...” Siru mutisi. Sen tassut ja viikset nytkähtivät. Mutta ennen kuin se ehti edes yrittää laskeutumista alas kanin luo, sen emo tarttui siihen etutasuillaan ja raahasi viereensä oksanhaaraan.

Rouva Orava harjasi poikansa tupsukorvat.

”Voit leikkiä yhtä hyvin täällä, Siru, pörröseni”, emo sanoi tiukasti. ”Silloin voin pitää sinua paremmin silmällä.” Se tarkisti ensin huolellisesti, olivatko Sirun tassut puhtaat, ja silitteli sitten sen turkkia. ”Äläkä aina

kiipeile noin villisti. Tiedät, että pelkään puolestasi kuollakseni!” Siru nyökkäsi huokaisten. ”Hyvä on, äiti!”

Jösse nauroi ja huusi: ”Tiesin, ettet uskalla! Sinä olet pelkkä äidin pörröliini!”

”Lopeta!” Siru sivalsi vihaisesti. ”Jonain päivänä minä tulen alas ja sitten...”

Silloin kontiaisen kumpu alkoi täristä Jössen tassujen alla, ja kani pyllähti karusti takapuolelleen.

Siru kikatti ilkikurisesti.

”Jos vielä kerran tömistelet katollani, niin lennät suoraan metsän toisella puolella olevaan ketunpesään”, ärisi kontiainen.

Emokani kiskaisi Jössen nopeasti kaninkoloon, ja rouva Orava vihelsi Sirun aamiaiselle. Sillä välin kaikki muutkin vanhan pyökin asukkaat olivat heränneet.

Vanha pöllö Kamilla
valitti käpytikka Tokelle,
että pentujen huudot olivat
herättäneet sen liian varhain.
Tokke oli puumestari ja vas-
tuussa siitä, että vanhassa
pyökissä vallitsi järjestys ja
lepoaikoja, siivoustehtäviä ja
 muita sääntöjä noudatettiin.

Nuori peippopari viserteli hiljaa ja rakastavasti pesäsään – kuten ne melkein aina tekivät, jos eivät olleet ulkona etsimässä ruokaa.

Kaikki pyökin asukkaat puuhailivat normaalien aamutoimiensa parissa. Tuskin ketään häiritsi heikko, epä säännöllinen ääni, joka lähestyi vanhaa pyökkiä.

Surr... surru... surr... sssr.

Rindhard, tamminkainen, oli ainoa, jota outo surina ärsytti niin, että sen oli keskeytettävä aurinkokylpynsä. Se siristeli silmiään ja näki jotain pientä, ruskeankeltaista ja pöröistä, joka lensi mutkitellen lehtien lomasta

kohti vanhaa pyökkiä. Mutta ennen kuin se ehti tehdä mitään, pieni pörisevä otus kolahti paksua runkoa vasten ja putosi maahan, suoraan kontiaisen kukkulan viereen.

2. Mikä tuo on?

Kaikki pyökin asukkaat seisoivat pienen, elottoman otuksen ympärillä.

”Osaako joku sanoa, mitä voimme tehdä?” Tokke kysyi hermostuneena. Puumestari ei ollut tyytyväinen siihen, että vanhan pyökin latvuksen alla oli tapahtunut jotain, mitä se ei ollut nimenomaisesti ja henkilökohtaisesti määrännyt.

”Ehkä haluaisit vilkaista, rouva Kani?” hämähäkki Krypta ehdotti. ”Monen lapsen emona tiedät varmasti kaiken onnettomuuksista, hmmm?”

Emokani hypähti eteenpäin, kumartui huolestuneena pikkuisen otuksen ylle ja otti lopulta pyökinlehden leyhittääkseen sillä ilmaa. ”Pikku raukka”, se huokaisi, ”ei päästä ääntäkään, ei liiku, ei räpäytä silmiään, voi voi, voi, voi, voi, voi! Tämä ei näytä hyvältä, ei ollenkaan hyvältä!”